

MANTANA 7

Občasník pro individua a individuality
Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 12, číslo 7

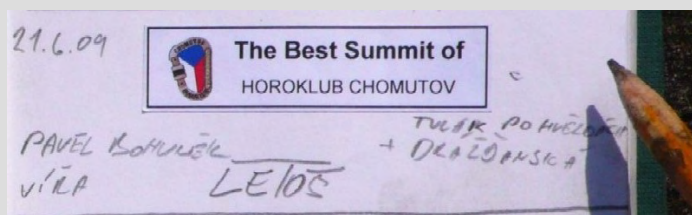
červenec 2009

ÚVODNÍK

The Best Summit

Když jsme vyhlašovali soutěž „The best summit“ Horoklubu Chomutov, říkal jsem si, kolik lidí na tuto akci nalákáme. Jelikož většina vrcholů je pískovcových a na písku moc členů klubu neleze, nedělal jsem si o počtu účastníků velké naděje. Když jsem ale na schůzi v Peršteině nabídnul k rozebrání samolepky s logem akce, byl jsem mile překvapen tím, že o ně byl docela zájem. Broněk se Šiškou jich během dovolené v Českém ráji nalepili do vrcholových knih hned několik, což popisují v samostatném článku. Když jsem se dozvěděl, že LeToš jede s Pavlem do Labáku zdolat asi jeden z nejtěžších kousků výběru – Skříň, neváhal jsem a přidal se k nim, protože na tomto vrcholu mám již několik let pytel. Ačkoliv počasí nebylo úplně ideální, podařilo se nám na vrchol vystoupit kombinací několika cest. Také jsem byl potěšen, když mě požádali kluci z kroužku mládeže, jestli bych je na nějaký vrchol nevzal. Zatím jsme spolu byli na Sokolí věži a na Doze, ale věřím, že jich letos společně ještě pár vylezeme. Jak je tedy vidět, soutěž se přeci jen ujala a já jsem zvědav, kolik členů bude příští rok tento výběrový klub mít.

Jířa

Začátek léta v Dolomitech

26.6.-3.7.2009

Pavel Bohuněk

Po několika odložených odjezdech kvůli počasí konečně v pátek večer vyrážíme do severní Itálie za nejistým počasím. V rámci ušetření se vyhýbáme rakouské dálnici a Brenner projíždíme spodem ukrutnými serpentunami. Asi kolem páté ráno míváme závoru na Tre Cime. Nikdo tu ještě není, takže projíždíme bez placení. Celou noc jsem nespal, Želvák asi tři hodiny. Přemýšlíme, jestli si ještě neschrupnem, ale nakonec se rozhodujeme pro okamžitý nástup do stěny, takže po kávě a vydatné snídani vyrážíme.

Náš dnešní cíl je Scoiattoli spigolo, neboli hrana Veverek na Cimu Ovest. Průvodce uvádí obtížnost 8 a jsem zvědavý, co znamená poznámka „atletico“ u šesté délky. Prvních pět délek je lehké lezení, pak ale přichází ten správný nářez. Klíčová délka je parádní střecha s rezavými skobami, kde pochopím význam té poznámky. Daří se mi jí přelézt čistě s odsednutím. Želvák to má na druhém horší, protože batoh nám přijde ukrutně těžký. V převisu padá, čímž se ocitá asi čtyři metry od skály v úžasné expozici asi 200m

nad zemí. Na řadu přichází tiblock s prusíkem. Pro ulehčení mu vytahuji batoh a za chvíli už stojíme oba na štandu. Následujících šest délek je vytrvalostní lezení, kde obtížnost neklesá pod sedm. Dost se na nás projevuje únava z noční jízdy, takže chvílemi máme co dělat, abychom na štandech neusnuli. Závěrečnou trojkovou část lezeme většinou současně a na vrcholu jsme kolem čtvrté. Na sestupu nás dostihuje déšť. Ještě nevíme, že se to pro tento zájezd stane pravidlem pro každý sestup, stejně jako brodění se v rozbředlém sněhu. Večer přejíždíme ke Cortině, kde spíme v lese pod Passo Giau.

Poučení z tohoto dne je, že v ponču se nedá lézt a dřevěné Adidasky nejsou zrovna nejlepší do mokrého sněhu.

Neděle je ve znamení odpočinku. Lezeme v nějaké sportovní oblasti a couráme se po Cortině.

Druhý den vyjíždíme na Passo Giau, odkud je pohodový nástup na Guselu, což je jeden z kopců oblasti Nuvelau. Máme vyhlídnutý nějaký pilíř, jenže kufujeme hned na začátku, takže do cesty naplouváme asi až v třetí délce. Zbývající délky nás ale uspokojují pěkným lezením a krásnými výhledy. Naší pozornosti neunikne ani chata Nuvelau. Z vrcholu je to co by kamenem dohodil, a tak neváháme a s vidinou zlatavého moku na chatu téměř sprintujeme. Pivečko je opravdu vynikající a sestup do sedla je po pohodové pěšince. Po doplnění zásob vína jedeme opět směr Tre Cime. „Ubytujeme“ se na parkovišti kousek za Misurinou, kde trávíme pěkný večer s pohodovým párem z Drážďan. Na druhý den plánujeme náš hlavní cíl, a sice Diretku na Cimu Grande.

Plány nám hatí počasí. V noci nás déšť zažene do auta. Vstáváme ve čtyři. Po třech litrech vína nám není zrovna nejlíp a stejně pořád prší. Projíždíme mýto a dospíváme v jedné z mnoha serpentín. Jako náhradní plán vybíráme nějakou cestu na Cimu Picolu. Z nástupem moc nepospícháme. Má to být dvanáct délek převážně lehkého lezení. Hned na začátku nás ale překvapí lámavost skály. Čím víc, tím je to horší. Snažíme se lézt co nejopatrněji a tak jsme dost pomalí. Vrchol všeho je, když se mnou někde v osmé délce vypadne asi půltunový kámen, který posílám k nástupu, kam dopadá

s obrovským rachotem. Naštěstí jsem byl na tom bezpečnějším konci lana. Nevím, jak by to dopadlo, kdybych byl na prvním. Takhle se naštěstí nic nestalo, jen jsme vyděsili všechny turisty v okolí. Značně rozladění z tohoto incidentu pokračujeme dál. Cestu jsme i přes naší pomalost zvládli za pět hodin. Z vrcholu se slaňuje za nové slaňáky až do sedla. Sestup mokřým sněhem nám zpestřuje déšť. Večer u piva na chatě Auronzo plánujeme naše další počínání. Shodujeme se, že není na co čekat. Počasí je pořád stejné, takže zítra jdeme na vysněnou Diretku.

Budíček ve čtyři hodiny. Počasí je zatím přívētivé. Jdeme po turistické cestě k chatě Lavaredo, kde se mám naskýtat úžasný pohled na severní stěny. Uprostřed je náš cíl, nejvyšší z nich, Cima Grande. Její severní stěna je vysoká 550m a skoro celá převislá. V roce 1958 tu pánové Hasse, Brandler, Löw a Lehne vytvořili dodnes tak slavnou cestu. A právě tato cesta nás sem přilákala.

Nejsme si jisti, jestli to není od nás moc troufalé. Obtížnost cesty je zároveň hranicí našich lezeckých možností. Jak jsem se ale několikrát přesvědčil, nemá smysl pořád na něco čekat, a tak to jdeme prostě zkusit. Pod stěnou ještě leží sníh. Nástup jsme našli celkem v pohodě. Prvních sedm délek vede v krásné, pevné skále a lezení si opravdu užíváme. Vzdušné traverzy střídají plotny s malými lištičkami. Do cesty nám zatím svítí vycházející slunce a skálu okolo nás zbarvuje do červena. Druholec zec to má vždy horší, protože i když jsme se snažili vzít co nejméně věcí, batoh stále nemá váhu, aby se s ním dalo v pohodě lézt v takhle těžkém terénu. Bez pití a goráčovek se prostě neobejdeme. Vpravo od nás leze jedna dvojka Comiciho. Jsou stejně rychlí jako my. Od sedmé délky to začíná houstnout. Následuje pět kompletně převislých délek. Všechny štandy jsou ve visu, což mě náramně baví. Užívám si ten vzdušný pocit a radost mi nezkaží ani to, že jsme nejtěžší místo hákli. Ve dvanáct hodin jsme na bivakbandu. S časem jsme spokojeni. Čekali jsme to horší. Podle průvodce nás čekají už jen čtyři lehčí délky. "To vyběhneme a za chvíli jsme na vrcholu", říkáme si. Jenže jsme se dost spletli. Celá skála nad polici je kompletně mokrá a všude teče voda. Mokrou spáru střídá další, ještě vlhčí spára. Vrchol všeho je mokry k-

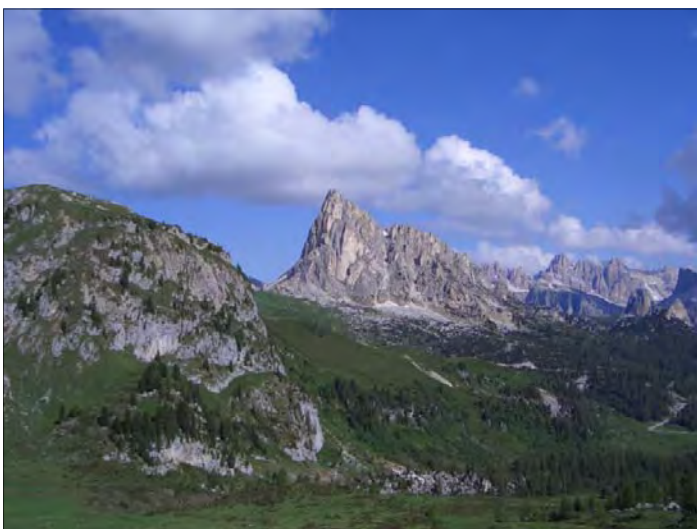
mín v předposlední délce, který vyšel na Želvu. Ten odmítá do něj vlézt a odtraverzuje kamsi doleva. Za chvíli se vrací, že to nejde. Moji nabídku, že komín vytáhnu, statečně odmítá a pouští se do něj. Nakonec to tak strašné není, až na to, že jsme úplně mokří. Poslední, již suchý žlab nás dovede na polici, kde cesta končí. Na vrchol zbývá asi sto metrů. Traverzujeme ke staré cestě, kterou dosahujeme vrcholu. Moc se zde nezdržujeme, protože počasí se rapidně horší. Na sestupu potkáváme dvojku z Comiciho. Je to pár z Francie. Jsou trochu zmatení, tak je vedeme dolů, protože sestup se Želvákem známe. Při posledním slanění začíná pršet a k autu přicházíme asi v sedm řádně promočení. Jsme maximálně spokojeni. I když jsme cestu nevylezli úplně čistě, byl to obrovský zážitek a splněný sen.

Ve čtvrtek máme zasloužený restday. Odpoledne hledáme nějakou sportovní oblast u města Pocol. Asi po třech hodinách bloudění lesem to vzdáváme. Zájemcům o tuto oblast rád poradím, kde ji nehledat.

Na poslední den jsme si vybrali cestu Super Tegelina na Lastoni di Formin. Nastupujeme ze sedla Giau. Kocháme se nádhernou scénérií zelených luk, hučících potůčků a nádherných vrcho-

lů jako je třeba Tofana di Rozes, nad kterou visí malý obláček. Nejsme jediní, kdo měli nápad lézt tuhle cestu. Před námi už je nějaká dvojka. Jsou ale rychlí. Celá cesta je odjištěna nýty a má osm délek. Chrochtáme si v pevné a neolezené skále. Na vrcholu jsme ve dvě hodiny. Z mráčku nad Tofanou se stal obrovský Comulonimbus. Slaňujeme cestou zpět k nástupu, kde jsme nechali věci. Ani dnes počasí neudělá výjimku a sestup je opět za vydatného deště. Sušíme věci v autě a valíme domů. Za sebou necháváme mokré Dolomiti.

Tak to byl náš výlet do hor. I když počasí nebylo úplně ideální, vylezli jsme v podstatě

všechno, co jsme chtěli, a proto o něm můžu říci, že byl úspěšný. Díky partáku!

Vylezené cesty:

Cima Ovest - *Scoiattoli spigolo 8* - 450m

Gusela - *Pia 6+* - 250m

Cima Picola - *Egger - Sauscheck 6+* - 380m

Cima Grande - *Hasse/Brandler 8/8+ (8 A0)* - 550m

Lastoni di Formin – *Super Tegalina 8* – 300m

Pája

OPRAVA A OMLUVA

Ani redakce Mantany není neomylná a tak se občas nějaká chybička vloudí. V květnovém vydání Mantany nastala chyba v Hanky článku „**O jarním rozjímání, pohodě na skalách a nadějně nastupující generaci**“. Bystrý čtenář si jistě všiml, že ve druhém odstavci jsme vypustili část textu, čímž došlo ke spojení dvou vět, které potom nedávají smysl. Chybu tedy napravujeme a zde je správné znění části článku:

... V cestě Propadlina Villa se Deiva stává fotomodelkou, obdivována pražskými lezci, kteří se snaží kromě fotek ulovit i její telefonní číslo. Zdoláváme ještě Trubku a Pomocný masiv, sedíme nahoře a krafeme, dokud nám slunko nezmezí za horizont. Kluci za náma všechno přeběhli bez mrknutí oka, až jsem měla pocit, jestli se tak trochu s námi lezcky nenudí. ...

Tímto se autorce článku omlouváme!

redakce

ODDÍLOVÁ SCHŮZE

Další schůze výkonného výboru klubu se uskuteční v pondělí 3.srpna od 18.00 hod. v naší oblíbené hospodě U Slunce v Perštejně.

Na schůzi jsou zváni i ostatní členové oddílu!

Z chorých mozků:

Deivina snažíci se porozumět průvodci:
„To je právě vono, když to znáš, tak víš, když to neznáš, tak nevíš.“

Želvák po lahvi vína: „Piskař není od slova pískat!“

Klubová matematicko-fyzikální hádanka:

Otázka: Co se stane, když do lesa přijde Šiška?

Odpověď: Nic. V lese je pouze o jednu šišku a 80dB víc.

Svinča

(jeden by vyplouval za ranního kuropění, jiný v poledne, další by seděl v hospodě a jiný u táboráku s kytarou), jak už to tak bývá. Ale kdybychom názory měli všichni stejné, zavládl by mír a pohoda, nic by se neřešilo a toho bychom si také přestali vážit. Takže jen ať je občas bouřka, po které vyjde sluníčko. Doslovně i tohoto jsme se dočkali hned první den na vodě, naštěstí se zbláznilo pouze počasí ne posádka. Ba naopak, když z nebe začaly lítat jedna za druhou v průměru centimetrové kroupy, každý se bránil jak to šlo, někdo pádlem nad hlavou, jiný se zadržným dechem plavbou pod hladinou. Např. trénovaný potápěč a lezec v jedné osobě - Věna Latocha. Důležité však bylo, že

Člověk by si pod tímto názvem vybavil všelicos a spíše negativního, ale ve skutečnosti šlo o to, že jednoho krásného dubnového odpoledne při lezení v Bieletalu slovo dalo slovo a domluvil se termín vody. Ten souvisel s maturitními zkouškami našich lezochů hasičů-Tommyho a Honzi Stutze a na bytému programu Deivi.

Zvolena byla krásná nedaleká řeka Ohře. Maily byly rozeslány do blízkých i vzdálených koutů České Republiky a šlo jen o to, jak daleko se tato pozvánka dostane a kdo se chytí.

Týden před vyplutím začala chodit zpráva za zprávou a na vodě se nás pátečního rána 22.5. v Kynšperku sešlo krásných a překvapujících 23 kousků (vodáků i nevodáků, starších, mladších i téměř maličkých) – z Chomutova Kuba, Kája, Věna, Deivi, z Měděnce – Honza Stutz a David + 4 kamarádi z Mostu, Tommy z Nového Sedla, Nicol a Zdenek z Kadaně, Míra z Hradce u Kadaně, Martina s maličkou Týnkou z Prahy, Méďa, Rošťa a Janička z Loun, Tom ze Slaného a dokonce přijel i kamarád Jiřík s fajn malými dcerkami Markétkou a Kájinkou z Nýrska. Posádky se báječně rozhodily na loď. My jsme na sebe zbyli s Vénou, a protože nikdy Věna řeku nejel a hlásil se na mou loď, nezbývalo než jej pěkně proškolit vodáckými povelí, jako je kontra, přitáhni, zaber a nechyběl ani cvak (otočení lodi) před očima všech ostatních. Ovšem brzy se ujal funkce zadáka a hrdinně se hnal do sjíždění jezů.

Každý z nás měl na splouvání řeky jiný názor

nám zůstával stále úsměv na tvářích a nepropadli jsme trudnomyslnosti a špatné náladě ani když nás déšť doprovázel do nejbližší vesnice zvané Šabina, kde jediným přístupným zdrojem tepla v tuto denní dobu byly příjemně vyhřáté louže. Neb všechny ze tří hospod měli zatím zavřeno, ale jedna hospodská se přeci jen slitovala, pustila nás před otevíračkou do hospůdky a uvařila horký čaj. No a posléze se slitovalo i počasí a sluníčko nám předvedlo, co umí. Rozhodli jsme se zůstat na tábořišti na protějším břehu. Převozci aut (Tommy, Nicol a Martina) se nám postarali o program na zbytek odpoledne. Tommy kdesi na cestě lesem zapadl kolem od auta do jámy zaplněné vodou po vydatném dešti a Martina dezorientovaná, kde nás telefonicky poprosila o

pomoc a tedy jsme se všichni z tábořiště vypravili a putovali "směr" auta, abychom je vytáhli. Ovšem netušíce, že jdeme opačným směrem, než stáli.

Naším nešťastníkům nakonec pomohl poslední příjezdějí člen naší party a to Jiřík z Nýrska. Všichni jsem se sešli šťastně na tábořišti a chvíli jsme se bavili vizáží zachránců i zachráněných zastříkaných blátem od hlavy až po paty. Zbytek dne byl v duchu pohody při hraní společenské hry a následně do ranních hodin při hraní na kytary.

V tom jsou večery všude stejné, ať se sejde v horách či na vodě báječná parta lidí, o pohodu není nouze. Ráno bylo jako malované - teplo, slunečno a tedy i veselo a ani jedno z toho nás už po zbytku víkendu neopustilo.

Jen se k tomu přidala hravost lidí a možná malá konkurenčnost, kdo sjede lépe jaký jez, kdo dnem lodi zapěje na jaký šutr a v neposlední řadě, kdo vyhraje bitvu o pirátskou vlajku, jehož loď zůstane co nejdéle nad hladinou či dokonce nepotopena.

V neděli při občerstvovací pauze v restauraci s výhledem na Svatošské skály neodolaly tématu skály a vzájemně jsme si vyprávěli každý nějaký svůj pikantní zážitek z lezení. Tím vzrostl zájem nelezců a nelezčat si nějakou tu cestičku vyškrábat. Tedy jsme se k domovům nedělního večera vypravili s dalším plánem. Tentokrát vyměnit lodě za lano a

zopakovat nedávnou akci v Tisé, pořádanou Pětou, Broňou a Deivou pro nelezčata a jejich rodiče, který byl dokonce tak mile zakončen Jířovo úprkem ze skal odrodit jejich Filípka. Tím bychom mohli zabít dvě mouchy jednou ranou a splnit tím Jířův návrh z úvodníku předminulé Mantany na společný víkend například u Atomů na baráku v Tisé.

Tak kdy lidi?

A vodáci – děkuji a příště ahoouj!!!

Deivi (Šiška)

Boulder Session Kadaň 2009

27.6.2009

Jířa Šťastný

V sobotu 27. 6. 2009 se na Mírovém náměstí v Kadani konaly oblastní závody v boulderingu, započítávané do českého rankingu. Závody pořádal kadaňský Boulder Bar Flamender v čele s paní Maříkovou a Pařilovou, které nás jako nejbližší horolezecký klub požádaly o pomoc. Naším úkolem bylo zajistit čtyři rozhodčí a několik dalších lidí, kteří budou chytat

lezce v nebezpečných boulderech a čistit chyty od magnezia.

V sobotu ráno se tedy scházíme v Kadani na náměstí, kde už stojí podium a na něm boulderová stěna. Okolo pobíhá Rošť a Štefánek, který tu bude za chvíli stavět první cesty pro kvalifikaci žen. Zatím probíhá prezentace účastníků a řeší se drobné problémy s přípojkou elektřiny. Než bude ukončena prezentace, pomáháme s přípravou laviček pro diváky a domlouváme se na pravidlech soutěže.

V jedenáct hodin začíná kvalifikace žen, které se v tomto závodě předvedou celkem čtyři. Mají před sebou čtyři bouldery a na každý časový limit pět minut. Nejlépe si s nimi nakonec dokáže poradit Nelly Kudrová, ačkoliv je ze závodnic nejstarší. Dává je všechny na první pokus. Druhá končí Daniela Kotrbová, také se čtyřmi TOPY, ale na pět pokusů, stejně jako třetí Edita Vopatová. Čtvrté místo v kvalifikaci obsazuje Tereza Havlíková se třemi TOPY na čtyři pokusy. Po skončení kvalifikace žen nastupuje na stěnu opět Rošť a, protože je nutné cesty upravit pro kvalifikaci mužů. Těch se do závodu přihlásilo celkem 11, z toho dva z Horoklubu Chomutov (Tom a Martin), sourozenci Jakub a Jindra Bláhovi z Kadaňského Extrem teamu a

Riša Pařil z pořadajícího BB Flamender. Zhruba v poledne nastupuje první závodník do kvalifikace a po pěti minutách ho již následují všichni ostatní. Dle předpokladu si nejlépe vede Ondra Beneš, který dává 3x TOP na čtyři pokusy, ale nenechávají se zahanbit ani kadaňští lezci. Řiša dává také tři TOPY, ale na šest pokusů, Jindra na tři TOPY potřebuje pokusy čtyři a Kuba dává jeden TOP na tři pokusy. Po ukončení kvalifikace se přesouváme na oběd, zatímco Rošťa připravuje finálové cesty pro ženy.

Po výborném guláři a kofole přicházíme opět na podium, kde se za chvíli bude konat finále žen. Jelikož jsou tady jenom čtyři závodnice, postupují do finále všechny, ale polezou v obráceném pořadí, než jak se umístily v kvalifikaci. Hned první boulder jim dává pěkně zabrat, nakonec ho dává na druhý pokus jen Nelly. Druhý boulder také není nejlehčí, Nelly s Danielou ho dávají na první pokus, Edita až na čtvrtý a Tereza zde dává „jen“ dvakrát zónu. Třetí a čtvrtý boulder je, zdá se, v pohodě, třetí je asi nejlehčí a čtvrtý celkem technický, ale holky je dávají všechny na první pokus.

Než začne finále mužů, uskuteční se ještě otevřený závod ve skocích, jehož vítěz obdrží láhev Jacka Danielse. Asi to zní lákavě, protože se přihlašuje i LeToš, Honza Unger, Honza Stütz a Blahouš. Ale vzdálenost doskokového chytu je příliš velká, takže do finále nepostupuje nikdo z nich. Rošťa posouvá poskokový chyt ještě o díрку výš a jediný, kdo je schopen do něj doskočit, je Jindra Bláha, který si zaslouženě odnáší cenu pro vítěze.

Po této disciplíně se již chlapi přesouvají do izolace, aby mohl Rošťa dokončit montáž cest pro jejich finále. Tam jich postupuje celkem osm, ale protože poslední z nominovaných ze závodů odstoupil, nastupuje místo něj (mimo soutěž) Nelly Kudrová. Do prvního bouldery nastupuje tedy jako první, ale nedokáže ze zóny přesáhnout na TOP. Většina ostatních závodníků má problémy vůbec dolézt na zónu, jenom Ondra Beneš se dostává ještě o kousek výše než Nelly, ale TOP také nedává. Druhý boulder je asi nejtěž-

ší, chyt nad zónou nedokáže nikdo pobrat, pár lidí se ho tedy snaží vynechat, ale bez něj se na TOP nedá dosáhnout. Jediný, kdo je schopen ho alespoň udržet, je opět Ondra Beneš, ale na TOP také nedosahuje. Ve třetím bouldery hraje velkou roli výška závodníka, protože větší lezci ho dávají celkem bez problémů, zatímco ti menší ho nejsou schopni přelézt. Hlavně Nelly je mi líto, protože dělá několik mnohem těžších kroků, než ostatní, ale na zónu přesto nedokáže pořádně dosáhnout. Poslední boulder je opět technický, každý lezec ho řeší jinak, ale nakonec ho jako jediný přelézá jen vítěz kvalifikace Ondra Beneš, který se tím pádem stává i celkovým vítězem této kategorie.

Zatímco pomáháme Rošťovi s bouráním stěny a jejím naložením do auta, probíhá vyhlášení výsledků a předávání cen vítězům. První místo mezi ženami obsazuje Nelly Kudrová se čtyřmi TOPY na pět pokusů, druhá končí Daniela Kotrbová se třemi TOPY na tři pokusy, třetí je Edita Vopatová se třemi TOPY na šest pokusů a na čtvrtém místě se umísťuje Tereza Havlíková se dvěma TOPY na dva pokusy. Vítězem mužské kategorie se stává Ondra Beneš se dvěma TOPY na dva pokusy, druhý je Jindra Bláha s jedním TOPEM a třemi zónami na pět pokusů, třetí místo obsazuje Kuba Bláha také s jedním TOPEM, ale dvěma zónami na dva pokusy. Řiša Pařil končí šestý za Pavlem Štědrým a Michalem Novákem, na sedmém místě se umísťuje Marek Bunk. Naši chomutovští kluci sice nepostoupili ani do finále, ale vzhledem k jejich věku to pro ně byla určitě zajímavá zkušenost a byla by škoda jí nevyužít, když jsme to měli tak blízko. Úplně stejně jako oni, na tom totiž byl i Filip Hrdina z Kadaně a Jan Holota ze Žatce. Potom se již na podium přesouvají muzikanti, kteří zde budou mít večerní koncert. My se jdeme ještě jednou občerstvit do baru, ale na večerní „After party“ již nezůstáváme, protože zítra chceme ještě vyrazit někam do skal. Co dodat závěrem, snad jen, že to bylo fajn, ale skály jsou prostě skály.

Jířa

Výsledky:

Pořadí	Příjmení a Jméno	Ročník	Kvalifikace												Finále															
			Boulder 1		Boulder 2		Boulder 3		Boulder 4		Výsledky				Boulder 1		Boulder 2		Boulder 3		Boulder 4		Výsledky							
			Top - Pokusy	Zóna - Pokusy	Top - Pokusy	Zóna - Pokusy	Top - Pokusy	Zóna - Pokusy	Top - Pokusy	Zóna - Pokusy	Top	Top - Pokusy	Zóna	Zóna - Pokusy	Top - Pokusy	Zóna - Pokusy	Top - Pokusy	Zóna - Pokusy	Top - Pokusy	Zóna - Pokusy	Top - Pokusy	Zóna - Pokusy	Top	Top - Pokusy	Zóna	Zóna - Pokusy				
ŽENY																														
1	Kudrová Nelly	1980	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	4	4	4	4	2	1	1	1	1	1	1	1	1	1	4	5	4	4
2	Kotrbová Daniela	1990	1	1	2	2	1	1	1	1	1	4	5	4	5	0	0	1	1	1	1	1	1	1	1	3	3	3	3	
3	Vopatová Edita		2	2	1	1	1	1	1	1	4	5	4	5	0	4	4	2	1	1	1	1	1	1	3	6	4	8		
4	Havliková Tereza		1	1	0	2	1	1	2	2	3	4	4	6	0	0	0	2	1	1	1	1	1	2	2	3	4			
MUŽI																														
1	Ondra Beneš	1983	1	1	1	1	0	1	2	2	3	4	4	5	0	3	0	1	1	1	1	1	1	2	2	4	6			
2	Jindřich Bláha	1989	2	1	2	2	0	1	3	2	3	7	4	6	0	0	0	1	1	1	0	3	1	1	3	5				
3	Jakub Bláha	1985	0	1	0	0	0	1	3	2	1	3	3	4	0	0	0	0	1	1	0	1	1	1	2	2				
4	Pavel Štědrý	1906	1	1	0	0	0	7	1	1	2	2	3	9	0	0	0	0	1	1	0	2	1	1	2	3				
5	Michal Novák	1987	1	1	0	3	0	2	4	4	2	5	4	10	0	6	0	2	0	1	0	2	0	0	4	11				
6	Richard Pařil	1992	3	2	1	1	0	1	2	1	3	6	4	5	0	0	0	1	0	1	0	1	0	0	3	3				
7	Marek Bunk	1989	0	1	0	0	0	1	3	1	1	3	3	3	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	1	1				
8	Holota Jan	1986	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0																
9	Filip Hrdina	1993	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0																
10	Tomáš Hyksa	1994	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0																
11	Martin Jech	1996	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0																

Tip na výlet Ortel

Pavel Bohuněk

Poslední dobou trávím většinu víkendů v Ústí a jeho okolí. Pro mne, jako pro pískomila, je to úžasný kraj. Tisá, Labák, Sasko jsou moje nejoblíbenější oblasti. Když je hezky, není co řešit. Jede se na písek. Problém nastává, když je ošklivě a prší nebo je mokro. V takové dny přijde vhod tvrdý kámen, kterého je na Ústecku poskromnu, ale přeci jen se zde pár oblastí najde. V posledních deštivých dnech jsem měl možnost se do některých z nich podívat. Poslední nepískovcovou výpravu jsem naplánoval na Ortel, což je znělcový vrch nedaleko Sloupu v Čechách. Skály zde původně sloužili jako cvičný terén a vzniklo zde několik hákovaček, které byli později přejištěny a vznikla tak pěkná sportovní oblast.

Autem se dá přijet až pod kopec. Asi na půlce cesty mezi Sloupem a Lindavou se odbočí doleva na polní cestu, kde se parkuje. Skály jsou vidět již ze silnice a najít je není problém. Leze se na jižním úbočí, takže skály jsou rychle suché. Oblast tvoří tři hlavní sektory a to Pravý masiv, Levý masiv a Highballová stěna, kde si užijí především vozembouši (bouldristé). Určitě nejlepší lezení je na Pravém masivu. Nachází se zde asi devět, dobře odjištěných, cest na čisté skále. Na rozlezení jsou tu dvě lehčí cesty za 4 a 5. Zbytek cest se pohybuje kolem sedmičky. Při lezení většiny cest musí lezec použít své bravurní rajbuňkové schopnosti. Po chvíli hledání jsme našli i Levý masiv, kde jsou 4 převislé cesty v pevné a zajímavě členité skále. Nejkrásnější z nich je Pieta za 8. Kousek dál se ještě nachází Masiv dobré chuti, ale ten byl úplně mokry.

Pokud počasí nedovolí lézt ani zde, je nejlepší jít se podívat na skalní hrad do Sloupu, který je skoro celý vytesaný do pískovce a určitě stojí za to. Přeji příjemné deštivé dny .

Pája

kosodřevině, až se dostávám na začátek hřebínku. Po levé ruce mám strž až do pekla, snad jen zázrakem mě vítr neshodí přes hranu.

Gradující vítr si nepřipouštím a stoupám již po skalnatém hřebenu. Hůlky jsou drahnou chvíli na batohu, když narazím na cestu označenou mužíky. A tak je následuju v domnění, že mě "chlapáči" doveďou až na vrchol. Sice mi přijde divné, že se

"Allein im Gebirge?! Es ist nicht gut". Nevěřicně se střídavě na mě a na můj batoh dívá cizinka. Porozhlédnu se po okolí lanovky Lomnického štítu. Spousta křičících, svačících a pobíhajících lidí v letních botičkách. Táhle ten kluk v nových hadrech od North face vyleze na žudr a křičí: "Já jsem horolezec". S úsměvem paní odpovídám: "Wir können polemisieren". Žvýkám dál tyčinku a potápím se do myšlenek, které krouží kolem posledních dvou dní.

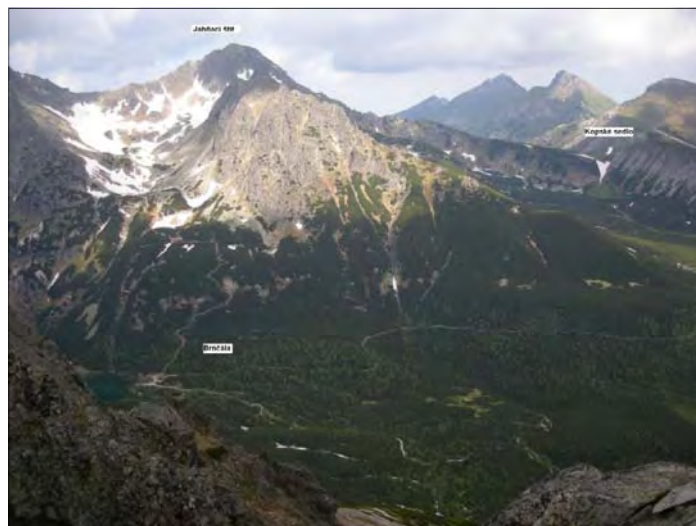
Otevřou se dveře TEZ a vstupuju do "mého" světa v Tatranské lomnici. Pomalu si zvykám na batoh na zádech, když šlapu do Kopského sedla. Procházím Bialou vodu a chci pokračovat na rozcestí po žluté značce. Po pětseti metrech narazím v rozmoklém bahně na stopu, která vypadá jako ta medvědí, a tak se vzdávám vyhlídky na hru na schovávanou s míšou a utíkám na rozcestí, odkud již nerušeně dorážím na Brnčálu. Jsem unavený, tak si nabídnu polívku a pak se uvidí. Času dost. Po hodinovém odpočinku a příjemném rozhovoru se slovenskou rodinkou balím saky paky. Záda bolí, ale cíl je jasný. Udýchaný měřím očima hřeben od Kopského sedla po vrchol Jahňacího štítu. Jsem tu široko daleko sám a po těle mám příjemné mrazení. Sleduju nevýraznou cestičku v

vzdaluju hřebeni, ale stěna je tak rozhlehlá a v hlavě mi zní slova Párka: "Není možný přejít každou věžičku na hřebeni", že tomu nevěnuju pozornost. Ze snění mě probouzí až desetimetrový sněžný splaz, který překonávám, narozdíl od předešlého, čelem ke stráni a s kamenem místo cepínu v ruce. Radši se ani nedívám do hloubky pod sebou. Ještě chvíli jdu po "cestě" a zjišťuju, že si ze mě udělal někdo dobrý den. Jsem uprostřed stěny a cesta nikde. Stěna míří na sever, a tak

není problém najít police se sněhem, rampouchy a mokrou travu. Spousta zvětralé skály a žlutého mechu. Prostě svět jedna báseň. Návrat je riskantní, do kopce to jde líp jak dolů, slanění ne-smyslné. A tak se v tom pestrém moři pohybuju, jak to jde. Kde se vzalo, tu se vzalo několik (subjektivně řečeno) trojkových úseků, které jsou sice krátké, ale s expozicí pod zadnicí dokáží okořenit každý výstup. Zastavuje mě jen jedno místo. Nad hlavou převislá skála a po levé ruce zaledovaný žlab. Po pravé straně se nachází zasněžená šikmá římsa tak na šířku mé boty. Kurňa, co s tím?! Zkouším žlab, ale led mě nepouští dál. Převis bez chytů je pro mě neprůstupný. Připadám si jak ve hře "Člověče, nezlob se", kdy je má figurka obklíčena ze všech stran figurkami nepřátel a ti se mi šklebí do obličeje. Krok po kroku se sunu po římsičce a konečky prstů se přidržuju malých nerovností skály. V tuto chvíli se snad část mého já stává skálou, jak se snažím vžít do každého záhybu kamene. Uff, sice krátký, ale děsivý úsek mám za sebou. Další lezení je opravdu pestré, kolikrát je trs trávy jistější chyt jak skalní výčnělek. Konečně dosahuju vrcholu.

Všude kolem mě se nachází zasněžené vrcholky. Do setmění mám tak čtyři hodiny, ale další postup po linii hlavního hřebene z důvodu sněhu vzdávám. Uvelebuju se za kámen s výhledem

na ty krasavce přede mnou, vařím čaj, chroupu sušenky. Jakékoliv euforické pocity se nedostavují, zato únava se ke mně plíží po špičkách. Najdu bivakové místo na vrcholu, půl plochy je hlína a část té skalnaté je šikmá. Snažím se z kamenů vytvořit ohrádku, protože to vypadá na pěkný vítr. Bohužel se nemýlím, po dvou hodinách spánku do mého žďaráku vítr buší jako pominutý. Noc strávím ve stavu něco mezi upadáním do krátkého bezvědomí a rozcvičky v tísnivém prostoru spacáku, abych se alespoň trochu zahřál. Holt letní spacák není to pravé ořechové, přeci jen včerejší noc ještě sněžilo. Ve čtyři ráno, když už je vidět na cestu, tak začnu hlemýždím tempem sestupovat. Hlavně neudělat chybu. Najednou se ohlédnu za frkáním, kterým mě zdraví stádo kamzíků. Krásný dotyk přátel. Přehoupnu se přes sedlo do Červené doliny a při sestupu nepohrdnu řetězy. Vítr se utišuje a začíná mi být tepleji. Následný strmý úsek je pokryt sněhem. Vykopávám do zledovatělého sněhu stupy, ale najednou podkluzuju. Daří se mi patami zabrzdit tak akorát, abych se neodporoučel do doliny. To by byly titulky v novinách "Čech opět přecenil své síly". Dožívám se na položenější sněh, sestup už je bezpečný. Pokračuju jen pomalu, ale užívám si svítání, i když toho moc slunce nepředvádí. Po zdoluhavé sestupovce přicházím k Brnčále, kde na mě čeká lavička ohřátá ranním sluníčkem a voda z vodovodu, kterou se trochu omývám. Chuť k dalšímu postupu v sobě nenacházím. Po polívce upadám na půl hodky do spásného spánku, ale probouzím se jako nový člověk, který může dál pokračovat ve své pouti.... .

Blahouš Smrtihlav

Na Kozelce

aneb skály u Nečtin

4.4.2009

Bohouš Dvořák

Jarní lezení na stolové hoře zvané Kozelka patří ke krásným prvním lezeckým návštěvám do skal. Po zimě v tělocvičně si opět užíváme přírody. Vrch je sopečného původu, a tak si začátečníci musí zvykat, že je vše, stupy i chyty kulaté, a že drží. Je to změna, ale měl bych asi umět lézt na všem. Nejrozšířenějším materiálem je vápennec, ale i ten je jiný u moře a v Alpách. Žula v Tatrách je na lezení velice prima, asi jako v Perštejně. A kdo již byl na Bořeni u Bíliny, tak ví, že znělec (mikrovyvřeliny slídy) velmi velmi klouže, hlavně „povinné“ chyty a stupy. Pískovcové Česko-Saské Švýcarsko a Český ráj je materiálem zvláštní a lezecky patří k nejobtížnějším. Ale slepence mohou být různé, třeba nejjíznější cíp Korsiky vytváří z 5mm křemenných zrn fantastní tvary, leze se na tření.

Vraťme se ke Kozelce. Cesty jsou zde velmi dobře odjištěny, takže je zakázáno zakládání jakýchkoli kovových jistítek a používání magnézia. Jistítka by při pádu lezce uvolňovaly skálu (sopečný tuf) a maglajsem zapráskané chyty a

stupy perfektně kloužou, a tady se leze dost na tření. Ty oklouzané chyty a stupy zapráskané maglajsem již dobře cítíme při lezení v Perštejně.

Ten den nám na Kozelce počasí přálo, a tak si Týna a Nikol dobře zalezly. Postupně zvyšovaly obtížnost, až končily čistým přeledením cesty Deklasované živly za VII skalní obtížnosti. Jen chválit. Také, sice se skřípěním zubů, ale přece, začaly dodržovat mnou požadovaných 5P – povinných bezpečnostních zásad pro členy Horokroužku mládeže. Přilba, prsák, sebejistící prusík při slaňování, pojistný uzel na konci lana při spouštění, popruh přeskou sedáku kontra (starší typy), a pi-vo pro mne, když to všechno přežiju. To poslední se ještě nenaučily. Škoda.

za HK v Kadani Bohouš

Steinicht - Německo, aneb více o horolezcích než lezení

Blahouš Kluc

Pro někoho zdlouhavé a nepříjemné cestování vlakem znamená pro mě prodímaný odpočinek a možnost přistudovat si kde co, a tak mi tříhodinové cestování Chomutov - Aš Město ubíhá v příjemném rytmu. Z nádraží se vydávám do 3,6 km vzdálené Kamené osady pěšky, přestože jsem si vědom, že by pro mě Svinčův Šemík ochotně přicválal. Už po pár metrech mě gradující déšť třímá pevně ve svých dlaních a tak se lehce promoklý vzdávám dalších metrů a rozmar počasí přečkám pod stříškou tamní ZŠ. Tři dva jedna teď, boj Slunce a deště vyhrává ten žhavější. Broukám si a v klidném tempu se přibližuju v krásném prostředí Svinčákům.

Být rodinným přítelem má několik výhod, např. si člověk může hrát s dětmi, a když začnou řvát, tak se pěkně po špičkách odplíží a nechá konejší dítek na zodpovědnějších osobách nebo může do rodinného kruhu přijít a odejít kdykoliv se mu zachce a dokonce je většinou vítán. Stmívá se a dveře od chaloupky zavrzají. Bubák Blahouš vstupuje do tepla a holčičky se trochu děsí, ale fakt jen na chvíli. Pak si jdou zdát své dětské sny a já s Milanem a Květulí obsazujeme útulný obývací. Hlavním tématem upovídání večera je lezení. S nadšením popisujeme nádherné cesty a děsivé kroky na hranici života a smrti, které máme za sebou. Vzpomínáme na kamarády a užíváme si vzájemnou přítomnost sobě blízkých lidí. Prožívám krásný večer, který osvěží mou duši.

Namáčím obličej ve studené vodě a slyším, jak holčičky řádí. Maminka Květule se snaží seč může ukočírovat svá dítká, a tak s Milanem ujíždíme sami ve směru **Steinicht u města Plauen**. Milan má příjezdovku našlapanou a tedy v dobrém čase parkujeme na poloprázdném parkovišti. O několik minut později stojím

me u slaňáku Sonnenplatte a rozhlížíme se po kame-nolomu. Na nic nečekáme, slaňujeme 20 metrů a už skáčeme do lezokaďatí jak Jája a Pája. Čeká nás krásné plotnové lezení na tření a po jemných lištičkách. Hned nalézáme do místní lahůdky **Schattenmann Villa/6*, která nás vyloženě rozmlsá. Sápání se po místním „žudráku“ nám zabere celý den, ani nemáme chuť jíst. Celkem vylezeme 11 cest a za zmínku, co se týče obtížnosti, stojí dvě linie *Sonnebank VIIIc/6+*, **Perle VIIIa/7-*. Naše soustředění na krátký čas rozhodí mädchen und junge, kteří předvedou několik scének z divadelní hry „Více štěstí než rozumu“. Svinča se nezdrží kometnáře: „Tihleti alpenferajňáci se uměj sdužovat, vědí kde jakej pták hnízdí a kolik má vajec, kde se může nebo nemůže použít maglajz. Jsou prostě teoreticky našlapaný, ale má to jeden háček. Neuměj lézt“. Je fakt, že se to někde naučit musí, ale sami asi rozpoznali, že tahle oblast je ještě nad jejich síly, tak se přesouvají se svým „tschüs“ o oblast dál. A co my? SMS od Květy ve znění: „Tak co hovnolezci, kdypak přijedete?“. Nás vytrhla z transu. Při cestě zpátky smíchy koušu do přístrojovky, protože Milan hází jednu hlášku za druhou na téma mentalita Němců. Náladu mi nekazí ani 30-ti kilometrová zajížďka. Holčičky už navozily na svých vozíčkách klacíčky, a tak táboráček může vzplanout. Mastnotu buřtů zapíjíme každý svým alkáčem a sýkorky jdou spát. Květa jako už tradičně usíná s nimi. Milan bere do rukou svojí milenkou - kytaru a hraje a vypráví a hraje a... . Zábavu o půlnoci přerušuje déšť. Hezky se mi bude spát.

Ráno je mlha, že by se dala krájet. Hrozí déšť, výlet na Goethovy skály padá, tak беру kramle a jedu domů. Drk drkdrk drk vláčku mě udrkotá až ke spánku.

Blahouš Smrtihlav

Přinášíme vám zajímavý rozhovor s naším kamarádem Maňáskem, který vznikl již před několika lety.

Ma = Mantana, Mo = Mony

Ma: Nejsi znám příliš extrémními výstupy. Vybrali jste si Chile právě proto, že snad neposkytuje možnosti pro extrémy?

Mo: To není pravda. Chile je plná extrémů. Tak například na severu se pasou lamy, ve střední části prasata a na jihu tučňáci.

Ma: Dobrá, proč tedy Chile?

Mo: Hlavně proto, že je to *bezpečná* země. Chtěli jsme se vyhnout nepříjemnostem v podobě přepadení, jako se to stalo některým cestovatelům v Ekvádoru, Bolívii nebo Kolumbii.

Ma: A je opravdu bezpečná?

Mo: To je relativní. My jsme kromě krádeže foťáku, 140 000 pesos, kožených bot, slunečních brýlí, 4 litrového vaku na vodu, kreditní karty a nějakých zbytečných dokladů nepocítili větší ztráty.

Ma: Vraťme se k úvodu. Jaký byl cíl vaší cesty, měli jste vytypované konkrétní kopce?

Mo: Kvůli finanční ztrátě, jak už jsem zmínil, jsme museli původní plán redukovat. Takže ani na Fiz Roy ani na Torre Paine Grande jsme nevylezli. Měli jsme na to, poctivě jsme se připravovali celou sezónu střídavě ve Skotsku a Norsku, ale bohužel nám to zůstalo napříště.

Ma: To je jistě nepříjemné. O tvou formě není pochyb, svědčí o tom mimo jiné hodnotný prvovýstup, který jsi stihl během krátké návštěvy Krušných hor před odjezdem do Norska a zhodnotil tak dosud nevyhledávané bouldery. Co jste nakonec dělali?

Mo: Jsme flexibilní. Také jsme nechtěli za každou cenu podřizovat poznávací aspekt cesty honbě za vrcholy. Představa byla taková, že se v každé navštívené oblasti pokusíme vylézt na nějaký významný vrchol. Samozřejmě jsme měli spadeno na dvě šestitisícovky, z nichž nakonec jedna padla. Svoji roli také sehrály neshody v našem dvoučlenném družstvu vyplývající z prožitého

psychického napětí a fyzického strádání. Tedy, navštívili jsme celkem čtyři odlišné oblasti a vystoupili přitom na dva vrcholy.

Ma: Pokud vím, tou šestitisícovkou byla Parinacota na chilsko-bolivijské hranici.

Mo: Ano. Parinacota je 6340 m vysoká sopka se zaledněným vrcholem. Nachází se na samém severu země, jen 50 km jižně od peruánských hranic, kde do Chile částečně vbíhá pouštní náhorní planina Altiplano. Svoji rozlohou je údajně druhou největší po Tibetské náhorní planině. Její nadmořská výška se pohybuje okolo 4500 metrů a zvedají se z ní kopce vysoké přes šest tisíc – většínou kužely sopek, ale také některé výrazné hřebeny. Roste zde mimo jiné nejvyšší sopka světa Ojos del Salado, současně druhá nejvyšší hora Ameriky. Čára věčného sněhu začíná kolem 5000 metrů na severu a směrem na jih stoupá až nad 6000 metrů. To dává horám na jihu zcela osobitý ráz. Výstup na kteroukoliv horu zde jistě přispěje k utužení horolezceva charakteru a vůle.

Ma: Jak to myslíš?

Mo: Kopce na jihu jsou v podstatě hromada sopečné sutě, škváry a písku. Nastupuješ ve výšce 4500 m, kde se už samo o sobě blbě dýchá a musíš se plahočit 1500 m nahoru zatraceně nestabilním terénem o sklonu třeba 50 stupňů. Na normálním kopci dáš deset kroků, vydýcháš a pokračuješ. Tady ale na překonání stejné výšky vynaložíš kroků dvacet a spotřebuješ extra kyslík navíc, jak nadáváš, že se to pořád veze dolů. Ale vy severočeši máte jednu obrovskou *výhodu*. Stačí strávit léto ležením na výsypkách a na podzim takovou přípravu bohatě zúročíte na Altiplanu. Je to fakt hlavně o vůli dostat se nahoru.

Ma: Tak to by mě mohli milovat...

Mo: Jasně! Na druhou stranu zase ty nevšední barvy a neskutečný panoramata kuželů, čoudících jícňů, solných plání a jezer nikde jinde na světě neuvidíš. Ale i obyčejný chození po Altiplanu má svoje kouzlo.

Ma: Trošku jsme odbočili, pojďme zpátky k Parinacotě.

Mo: Hora je pod vlivem takzvané bolivijské zimy, která od začátku prosince přináší na Altiplano nestabilní počasí se

srážkami. Do Santiaga de Chile jsme přiletěli 22. listopadu a proto jsme měli naspěch. Jízda autobusem na sever po panamerické dálnici, jak Chilané nazývají jedinou asfaltovou a udržovanou silnici na severu, trvá zhruba třicet hodin a člověk při ní překoná vzdálenost dvou tisíc kilometrů. Samozřejmě se nabízí pohodlnější, ale mnohem dražší alternativa vnitrostátního letu ze Santiaga, na druhou stranu „panamericana“ prochází pro Evropana nevšední pouštní krajinou a spojuje svérázná hornická města ve vnitrozemí a přístavy na pobřeží. Konečná je Arika, nejseverněji položené město v Chile a zároveň letoviště na pobřeží Pacifiku. Příjezd na Altiplano od Ariky v sobě skrývá potenciální nebezpečí v podobě nedostatečné aklimatizace. Výškový rozdíl 4500 metrů lze autem překonat během jediného dne. Provinční městečko Putre, kam nejdál jezdí vesnické autobusy a kde jsou v podstatě první možnosti ubytování, leží v nadmořské výšce 3500 metrů. Pokud nemáš kolo a lýtka jako stehna nebo nejsi předem aklimatizován z nějaké předešlé akce, můžeš všechny poučky a pravidla správné aklimatizace klidně pustit z hlavy!

zasněžené výsypky

Ma: Za den z nuly do čtyř a půl, to jde. Jak jste to řešili?

Mo: Pro dobrý pocit jsme strávili jednu noc v Putre spolu s předešlým výstupem do výšky 4200 metrů. Výška byla znát už v těch blbcech třech a půl. Navíc jsem se přežral v místní hospodě, čímž jsem si *aklimatizaci* nijak neulehčil. Druhý den ráno nás vzali dva němci půjčeným autem do vesničky Parinacota ve 4300 metrech. Další porce pro organismus, který se ani nestačil vzpamatovat z předešlého šoku. Tam nám nezbylo nic jiného, než dva dny chodit na procházky a čekat, co to s námi udělá. Příznaky horské nemoci jsme měli evidentní. Rozvinout se to nějak víc, byl by velký problém zcouvat níž, jelikož doprava žádná a pěšky se za den pod čtyři tisíce nedostaneš.

Ma: Jaký byli lidi ve vesnicích a jak jste se domlouvali? Potkali jste hodně turistů?

Mo: Lidi byli skvělí. Už do Ariky jsme jeli v autobuse jediní cizinci. Čím víc na sever, tím osmahlejší tváře s typickými rysy jihoamerických indiánů, sombréra a ponča. Ve vesnickém autobuse, který náš taxikář dohonil až za městem, jsme byli atrakcí. Byl to malý autobus, kde se na střeše vezlo neskutečné množství zavazadel. Začalo

leze na mě horská nemoc

to tím, že Ája odmítla služeb dvou ranařů a vyšplhala na střechu sama i s krysou na zádech. Celou dobu jízdy si nás všichni zvědavě prohlíželi. Nahoře na Altiplanu žijí potomci indiánského kmene Aymarů. Mluví svým vlastním jazykem, což byla paradoxně výhoda – španělština je pro ně stejně cizí řeč jako pro nás. Jen minimum turistů se vydává do míst ležících mimo mezinárodní silnici, která vede z Chile do Bolívie. Drtivá většina si zaplatí jednodenní výlet autobusem nebo jeepem k jezeru Chungará poblíž bolivijské hranice, na čtvrt hodiny se zastaví ve vesnici Parinacota a jedou zase dolů. Takže pohoda. Akorát s transportem je to horší, což byl i náš problém.

Ma: Předpokládám, že indiáni umí řídit spíš koně než auto, co?

Mo: Fakt je, že kolem Putre volně pobíhalo hodně krásných koní a také se tam na nich jezdilo. Nahoře na Altiplanu ale ne. Některé rodiny ve vesnicích vlastní svoje auto, většinou omlácenou čtyřkolku (rozuměj four wheel drive) s dodělávanými sajtnami na přepravním prostoru. Autem objíždějí svoje stáda alpak a lam. Teoreticky tedy není problém dostat se kamkoliv po písčinyh cestách, ale snadno se stane, že zrovna tvým směrem nepojede žádný vesničan třeba několik dní či týdnů. Svůj program musíš přizpůsobit aktuálním *přepravním kapacitám*. To nám zkomplikovalo nástup pod kopec natolik, že jsme museli upustit od původně plánované výstupové cesty a zvolit jinou.

Pokračování příště...

hledání cesty do sedla